

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4898/2565

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ นางสาว ก.โจทก์ร่วม นางสาว พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 295, ป.วิ.อ. มาตรา 192,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4,

พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา

336, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 334,

ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.วิ.อ.

มาตรา 40, ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.พ. มาตรา 244/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 295 มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ โจทก์ร่วมอุทธรณ์ว่าไม่ได้สมัครใจวิวาทกับจำเลย จึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่การวินิจฉัย ข้อกฎหมายว่า โจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ และพิพากษาแก้โทษจำคุกโดยไม่รอการลงโทษ จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 และไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยที่จะฎีกา ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ขอให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และที่ขอให้รอการลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานดังกล่าว ส่วนความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 336 วรรคหนึ่ง มีระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลยจึงมีสิทธิฎีกาขอให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ฐานวิ่งราวทรัพย์ได้ ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจกับความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ เป็นความผิดคนละกรรมกัน แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าโจทก์ร่วมสมัครใจทะเลาะวิวาทกับจำเลย ก็มีผลทำให้โจทก์ร่วมไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยที่จะมีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจเท่านั้น แต่การกระทำดังกล่าวถือไม่ได้ว่าโจทก์ร่วมมีส่วนก่อให้เกิดการกระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ เมื่อโจทก์ร่วมได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดฐานนี้ โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยที่มีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ จึงชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 295, 336 ให้จำเลยคืนหรือไถ่ราคาชิ้นส่วนของสร้อยคอทองคำ 56,500 บาท แก่ผู้เสียหาย ระหว่างพิจารณา นางสาวกิตตินีย์ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนรวมเป็นเงิน 130,000 บาท พร้อม

ดอกเบี๊ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน 2562 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ และยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ จำเลยให้การรับสารภาพข้อหา ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ และให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำคุก 2 เดือน และปรับ 6,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน และปรับ 3,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ความประพฤติของจำเลยไว้มีกำหนด 1 ปี โดยกำหนดเงื่อนไขให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 4 เดือน ต่อครั้ง และให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องเป็นเงิน 26,000 บาท พร้อมดอกเบี๊ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 24 มิถุนายน 2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ข้อหาอื่นให้ยก และยก คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ คำอุทธรณ์นิยมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ โจทก์ร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 อีกกระทงหนึ่ง จำคุก 1 ปี เมื่อรวมกับ โทษจำคุกในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม คำพิพากษาของศาลชั้นต้น รวมจำคุก 1 ปี 1 เดือน ไม่ปรับและไม่รอการลงโทษจำคุกกับไม่คุม ความประพฤติของจำเลย ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 116,500 บาท พร้อมดอกเบี๊ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 24 มิถุนายน 2562 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม อัตราดอกเบี๊ย ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็น พระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามขอ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในศาลชั้นต้นและ คำอุทธรณ์นิยมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ คู่ความไม่โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า ในวันและเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วมและ จำเลยต่างขับรถไปรับบุตรซึ่งเลิกเรียนที่โรงเรียน น. หลังจากรับบุตรแล้ว ขณะโจทก์ร่วมขับ รถกระบะยี่ห้อ อีซูซุ แบบ 4 ประตู ส่วนจำเลยขับรถยนต์ ยี่ห้อ มิตซูบิชิ รุ่น ปาเจโร เพื่อออกจาก ลานจอดรถของโรงเรียนได้เกิดเหตุเฉี่ยวชนกันขึ้น จากนั้นจำเลยลงจากรถเข้าไปทำร้ายร่างกาย โจทก์ร่วมด้วยการตบและขว้างที่ใบหน้าและหน้าอก เป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับบาดเจ็บเป็นอันตราย แก่กายมีบาดแผลถลอกเป็นรอยแดงยาว ระหว่างถูกจำเลยทำร้าย สร้อยคอทองคำหนัก 3 บาท พร้อมเหรียญกรมหลวงชุมพรฯ เลี่ยมทองคำที่โจทก์ร่วมสวมอยู่ที่คอขาดและกรอบเหรียญเลี่ยม ทองคำแตกหักตกอยู่ที่พื้นบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งต่อมานายวิฑูร ครุของโรงเรียนดังกล่าวนำไปมอบ พนักงานสอบสวน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า โจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหาย โดยนิติบัญญัติที่มีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 โจทก์ร่วมอุทธรณ์ว่า จำเลยกระชากโจทก์ร่วมลงจากรถแล้วทำร้ายร่างกาย โดยโจทก์ร่วมเพียงแต่ใช้มือปิดป้อง ไม่ได้สมัครใจร่วมทะเลาะวิวาทกับจำเลย โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย เท่ากับเป็นการโต้แย้งข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นรับฟังมาว่าโจทก์ร่วมสมัครใจทะเลาะวิวาทกับจำเลย โดยโจทก์ร่วมประสงค์ให้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ย้อนไปวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าเป็นไปดังที่โจทก์ร่วมอุทธรณ์เพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยข้อกฎหมายว่าโจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย อุทธรณ์ของโจทก์ร่วมเช่นนี้เป็นการโต้แย้งข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ข้อกฎหมาย จึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว กรณีต้องถือว่าปัญหาข้อนี้ไต่ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าโจทก์ร่วมมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยที่จะมีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ขอให้ไม่รอลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมในส่วนนี้ แล้วพิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และพิพากษาแก้โทษในความผิดฐานดังกล่าวเป็นจำคุกจำเลยโดยไม่รอลงโทษ จึงเป็นการไม่ชอบปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 และไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยที่จะฎีกา ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ขอให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และที่ขอให้รอลงโทษจำคุกในความผิดฐานดังกล่าว ส่วนความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคหนึ่ง มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 100,000 บาท ไม่ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ จำเลยจึงมีสิทธิฎีกาขอให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ได้ พิจารณาฎีกาส่วนนี้ของจำเลยแล้ว เห็นว่า ความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจกับความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามฟ้องโจทก์เป็นความผิดคนละกรรมกัน แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นว่าโจทก์ร่วมสมัครใจทะเลาะวิวาทกับจำเลย ก็มีผลเพียงทำให้โจทก์ร่วมมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยที่จะมีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจเท่านั้น แต่การกระทำดังกล่าวถือไม่ได้ว่าโจทก์ร่วมมีส่วนก่อให้เกิดการกระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ เมื่อโจทก์ร่วมได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดฐานนี้ โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยที่มีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ จึงชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยส่วนนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ขึ้นส่วนสร้อยคอทองคำตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นพยานเบิกความว่า ขณะถูกจำเลยทำร้ายตบตี โจทก์ร่วมรู้สึกสับสนที่บริเวณลำคอจึงจับที่คอพบว่าสร้อยคอทองคำพร้อมเหรียญกลมหลวงชุมพรฯ เลี่ยม

ทองคำหายไป โจทก์ร่วมมองบริเวณพื้นและที่จำเลย เห็นสร้อยคอทองคำพร้อมเหรียญดังกล่าวอยู่ที่มือข้างซ้ายของจำเลยซึ่งแนบไว้ที่ลำตัว โจทก์ร่วมขอคืนจากจำเลย แต่จำเลยพูดว่า กูไม่ให้ ถ้าจะเอาคืนเดี๋ยวกูตบ โจทก์ร่วมจึงกลับขึ้นรถไป และมีเด็กหญิงนาตาชา บุตรสาวของโจทก์ร่วมซึ่งนั่งอยู่ในรถของโจทก์ร่วมด้านหน้าคู่คนขับเบิกความว่า เห็นจำเลยกำสร้อยคอของโจทก์ร่วมที่มีมือข้างซ้ายไต่ยื่นโจทก์ร่วมบอกจำเลยให้เอาสร้อยคอทองคำคืนมา แต่จำเลยไม่ให้ และบอกว่าถ้าจะเอาก็จะตบ โจทก์ร่วมจึงรีบวิ่งหนีขึ้นมาบนรถ แต่ความข้อนี้นายพชรภค ประจักษ์พยานโจทก์และโจทก์ร่วมอีกปากหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ในรถของโจทก์ร่วมด้วยกลับเบิกความว่า หลังจากมีคนมาแยกโจทก์ร่วมและจำเลยมิให้ทะเลาะวิวาทกัน โจทก์ร่วมกลับขึ้นมานั่งบนรถ เห็นบริเวณลำคอของโจทก์ร่วมมีบาดแผล ขณะนั้นโจทก์ร่วมยังไม่ทราบว่าสร้อยคอทองคำขาด จนในระหว่างทางที่พูดคุยกัน โจทก์ร่วมรู้สึกตัวว่าสร้อยคอทองคำหายไป พยานจึงบอกโจทก์ร่วมว่าเห็นจำเลยกำสร้อยคอทองคำมีส่วนของสร้อยโพลมาเล็กน้อย ซึ่งแตกต่างกับคำเบิกความของโจทก์ร่วมและเด็กหญิงนาตาชาในข้อสาระสำคัญ ทำให้มีข้อสงสัยว่าประจักษ์พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามปากได้เห็นสร้อยคอทองคำของโจทก์ร่วมอยู่ในมือของจำเลยจริงหรือไม่ นอกจากนี้ระหว่างที่โจทก์ร่วมทะเลาะตบตีกับจำเลย มีนายสุวัฒน์ คนขับรถรับส่งเด็กนักเรียน และนายวิthur ครูโรงเรียน น. เข้ามาห้ามให้แยกจากกัน โดยคู่ความแถลงยอมรับข้อเท็จจริงไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2563 ว่านายสุวัฒน์และนายวิthurได้ให้การในชั้นสอบสวน จากคำให้การดังกล่าวไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมได้พูดขอคืนสร้อยคอทองคำจากจำเลยแต่อย่างใด คงได้ความเพียงว่าหลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมรีบขึ้นรถขับออกไปจากโรงเรียนทันที ส่วนจำเลยขับรถไปจอดพูดคุยกับนายสุวัฒน์อยู่ใกล้ทางออกของโรงเรียน นายวิthurสังเกตเห็นชิ้นส่วนสร้อยคอทองคำกับเหรียญกรมหลวงชุมพรฯ ซึ่งกรอบทองคำแตกหักตกอยู่บนพื้นบริเวณที่เกิดเหตุจึงนำไปสอบถามจำเลย แต่จำเลยบอกว่าไม่ใช่ของตนและไม่ทราบว่าเป็นของใคร นายวิthurจึงนำไปมอบให้พนักงานสอบสวน สนับสนุนให้เชื่อได้ว่าโจทก์ร่วมมิได้รู้ตัวว่าสร้อยคอทองคำของตนขาดหลุดในขณะที่ทะเลาะวิวาทกับจำเลยและไม่ได้พูดขอคืนจากจำเลย เนื่องจากได้ความจากโจทก์ร่วมว่าสร้อยคอทองคำหนัก 3 บาท มีราคาประมาณ 70,800 บาท ส่วนเหรียญกรมหลวงชุมพรฯ เลี่ยมทองคำมีราคาประมาณ 18,000 บาท นับเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูง หากโจทก์ร่วมทราบว่าสร้อยคอทองคำของโจทก์ร่วมขาดและเห็นอยู่ในมือของจำเลยจริง โจทก์ร่วมย่อมต้องรีบทวงถามเอาคืนจากจำเลยทันทีก่อนที่จะกลับไปขึ้นรถ เพราะในขณะนั้นทั้งนายสุวัฒน์และนายวิthurก็ยังคงอยู่ในที่เกิดเหตุ ยากที่จำเลยจะบ่ายเบี่ยงไม่ยอมคืนให้แก่โจทก์ร่วมหรือทำร้ายโจทก์ร่วมได้อีก ข้อนี้ยังจะเห็นได้จากในวันเดียวกันนั้นหลังจากเกิดเหตุโจทก์ร่วมไปแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยโดยกล่าวถึงพฤติการณ์กระทำความผิดของจำเลยเพียงว่า จำเลยทำร้ายร่างกายโจทก์ร่วมและกระชากสร้อยคอทองคำที่อยู่ที่คอขาดและสูญหายไป หาได้ยืนยันว่าจำเลยเป็นผู้เอาสร้อยคอทองคำของโจทก์ร่วมที่ขาดหลุดไปไม่ใช่ แต่เท่านั้น โจทก์ร่วมยังเบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมไว้อีกตอนหนึ่งว่า ในวันรุ่งขึ้นหลังจากเกิดเหตุเมื่อโจทก์ร่วมไปรับบุตรสาวที่โรงเรียน โจทก์ร่วมไปสอบถามครูที่ประจำอยู่บริเวณที่เกิดเหตุว่ามีผู้ใดพบเห็นสร้อยคอทองคำของโจทก์ร่วมที่ขาดตกอยู่ที่พื้นบ้างหรือไม่ ยิ่งเป็นข้อบ่งชี้ชัดว่าโจทก์ร่วมไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นคนเอาสร้อยคอทองคำของโจทก์ร่วมไป ประกอบกับจำเลยให้การปฏิเสธมาโดยตลอดว่าจำเลยมิได้เป็นผู้เอาไป พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงยังมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยเป็นผู้เอาชิ้นส่วนสร้อยคอทองคำของโจทก์ร่วมไปหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคา
ขึ้นส่วนสร้อยคอทองคำที่สูญหายไปเป็นเงิน 56,000 บาท นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา
ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิด
จากการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ นั้น
เห็นว่า โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ต้องถือว่าคำพิพากษาในส่วนที่โจทก์ร่วมเรียก
ค่าสินไหมทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษาในคดีส่วนอาญา ทั้งการพิพากษาคดีแพ่งที่
เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 ดังนั้น สิทธิในการอุทธรณ์ฎีกาเกี่ยวกับ
ค่าสินไหมทดแทนในคดีส่วนแพ่งต้องถือคดีส่วนอาญาเป็นหลัก หากคดีส่วนอาญาขึ้นสู่
การพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งก็ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกา แต่หากคดี
ส่วนอาญาไม่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งต้องเป็นไปตาม
บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา มาตรา 40 คดีนี้ คดีส่วนอาญาสำหรับความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิด
อันตรายแก่กายหรือจิตใจต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ไม่อาจขึ้นสู่การพิจารณาของ
ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้ ดังนั้น สิทธิในการอุทธรณ์คดีส่วนแพ่งจึงต้องพิจารณาจากทุนทรัพย์ที่พิพาท
กันในชั้นอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ปรากฏว่า
ทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ในส่วน of ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำความผิด
ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจมีจำนวนเกิน 50,000 บาท ไม่
ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 8 จึงมีอำนาจรับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์
ร่วมในคดีส่วนแพ่ง แต่เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นให้จำเลย
รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดจากการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย
ผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจเป็นเงินรวม 60,000 บาท และคดีส่วนอาญาใน
ความผิดฐานนี้ไม่อาจขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาได้ สิทธิในการฎีกาคดีส่วนแพ่งจึงต้อง
เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 244/1 ที่บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับ
มาตรา 247 คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด" มาตรา 247 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติ
ว่า "การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา"
และวรรคสองที่บัญญัติว่า "การขออนุญาตฎีกาให้ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มี
คำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้น..." แต่จำเลยยื่นฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 8 ใน
คดีส่วนแพ่งเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดจากการกระทำความผิดฐาน
ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ โดยมีได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา
มาด้วย จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบ แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาในส่วนนี้ของจำเลยมา ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัย
พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีส่วนอาญาในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิด
อันตรายแก่กายหรือจิตใจไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนแก่
โจทก์ร่วม 60,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนด ยก
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 เฉพาะส่วนที่ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์
ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ กับส่วนที่พิพากษา
ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 และที่ให้จำเลยคืน

หรือใช้ราคาขึ้นส่วนสร้อยคอทองคำ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8
ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อนันต์ เสนาคุ่ม · เพลี้ยจ ชมพานิชย์ · เจษฎาวิทย์ ไทยสยาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4898/2565>